

JDI KE SVÉ RODINĚ

(Krnov, 26.10.2025)

I.čtení: 5. Kniha Mojžíšova 6

II.čtení: evangelium podle Marka 5,18-20

Možná si někteří vzpomenete, že dnešní text je součástí většího příběhu, o kterém jsme mluvili přibližně před měsícem. Pro jistotu ale celý příběh připomenou:

Ježíš odjel na loďce z místa, kde úspěšně oslovil velký zástup lidí. Odjel s velkým ohrožením, s nasazením života svého i životů svých spolucestovatelů. Odjel do krajin neizraelských, pohanských – kde nemohl očekávat velký zájem o své kázání, natožpak o své poslání.

Setká se tu s nebezpečným šilencem, kterého se všichni bojí, který terorizuje celé okolí, bydlí mezi hroby nikdo mu nedokáže pomoci.

Tohoto člověka Ježíš vysvobodí z jeho posedlosti, byť za cenu velkého stáda vepřů, na které byla vložena jeho posedlost a kteří se utopili v jezeře.

Tento člověk ještě naposledy vzbudí hrůzu – tentokrát snad posvátnou – když ho jeho spoluobčané uvidí, jak klidně sedí u ohýnku a rozumně rozmlouvá s cizincem z loďky. V této bázni svědkové této události pochopí, že Ježíš je strůjcem tohoto divu, a prosí ho, aby odjel zase pryč.

Zvláštní jev: tak velký div tam Ježíš vykoná, a přece není vítán, natožpak oslavován!

Někdy jsme tak zvyklí na zavedené pořádky (možná i na ty špatné), že i změna k lepšímu nás vyděsí...

Ježíš jejich žádosti vyhoví a zavelí k odjezdu. Právě v tu chvíli k němu příběhne ten bývalý posedlý, a prosí ho, aby mohl jít s ním.

Nepochybně z něj mluví vděčnost, láska, ale taky osamělost – zjevně ho nic neváže k místům, kde prožil (i způsobil) takové utrpení.

A Ježíš, místo aby ho přivítal mezi učedníky, ho odmítá s tím, že má jít domů a říct všem svým, co pro něj Pán Bůh učinil a jak se nad ním smíloval.

Mluvíme tady o Učiteli, který na jiném místě říká váhavému následovníku, že se nemá ohlížet zpátky, a jinému dokonce, že nesmí ani pohrbit vlastního otce!

Mluvíme tady o Kristu, který podle evangelií obvykle uzdraveným kladl na srdce, aby nikde nikomu neříkali o tom, co se stalo!

Jak to, že teď najednou má uzdravený zůstat doma a ještě mluvit a zvěstovat???

Jen si představte, jak velkým svědectvím mohl být v Ježíšově společnosti! Jak velkým přínosem pro společenství učedníků! Jak bytelným sloupem budoucí církve! Představte si evangelium, které tenhle člověk mohl napsat!

A Ježíš ho odmítá?

Jistě to bylo pro něj velkým zklamáním. Pravděpodobně ho k domovu mnoho nepoutalo, rodina mu asi byla velmi vzdálená.

Ale Ježíš ho neodmítá!

Ježíš ho vysílá! Učinil jej vyslancem svého evangelia o Boží lásce k člověku! Stejně jako na jiném místě i ostatní své učedníky, když je poslal „jako ovce mezi vlky“.

Ježíš jej jmenoval ambasadorem Božího Království v zemi za mořem, v krajině Gerasenské – kde místní odmítali cizince Ježíše, ale snad přijmou svého vlastního, kterého tento Ježíš uzdravil a vysvobodil.

To je velký úkol, který je onomu bývalému „dábelníkovi“ svěřen! Bez přípravy, bez zaškolení, bez teologického studia – prostě má vyprávět své rodině o tom, co mu přineslo setkání s Ježíšem.

To není vůbec úkol jednoduchý. Ani se nedivím, že by radši odjel s Ježíšem pryč a užíval si svůj nový duchovní život. Myslím, že tomu budou rozumět všichni, kdo pocházejí z nekřesťanské rodiny a uvěřili a zkoušeli o své zkušenosti svědčit svým blízkým; ale i možná i křesťanští rodiče, kteří touží svou víru vysvětlit svým dětem.

Vůbec to není jednoduché!

Ten uzdravený měl navíc viditelnou a velmi silnou zkušenost. Naše uvěření pravděpodobně neproběhlo tak dramaticky, nejspíš bylo niternější a osobnější, ovšem zůstává stejně nepřenositelné...

Stejně na tom vlastně byli Izraelci, když měli vysvětlit „synům“ kolektivní víru v Hospodina vysvoboditele, ačkoli ani oni sami už vyvedení z Egypta nezažili. Děti se ptaly (dokonce tato synovská otázka byla součástí například liturgie pesachové večeře) a rodiče se snažili odpovědět.

Jak předat svou víru? Jak ji vysvětlit? Jak pro ni získat lidi, a zvláště ty nejbližší, kteří mě znají zblízka, znají nejen mé výšiny, ale i hlubiny, prohry, strachy a hříchy...

Mojžíšova kniha říká: půjdeš příkladem, a děti se pak zeptají. Nezapomeň jim ovšem odpovědět včas – dokud jsou ještě zvědavé.

A co jim odpovíš? Totéž, co ten uzdravený: Jak velké věci Ti učinil Pán, jak moc se nad tebou slitoval.

Copak nemáme co říct? Copak pro nás Pán Ježíš nic neudělal? Copak pro nás Hospodin vysvoboditel nic neznamenal?

Je důležité vědět, co pro mne znamená moje víra, pak mám co povědět dalším, včetně svých dětí.

Sestry a bratři, nevíme nic o dalším osudu onoho Kristova vyslance ani o účinku jeho svědectví. Ale věřím, že jeho svědectví bylo přijato ve výsledku lépe než Ježíšova osobní přítomnost v krajině. A jsem přesvědčený, že ta výzva platí stejně i pro nás: „Jdi ke své rodině a zvěstuj, jak velké věci pro tebe učinil Pán...”

Jsem si jistý, že při tomto svědectví Pán zůstává s námi svým Duchem...

Pane Ježíši,

Děkujeme Ti za všechno, co jsi pro nás udělal.

Děkujeme Ti za napravené životy,

Za uzdravené nemoci,

Za odpuštění hříchů.

Prosíme Tě, abys nás naučil, jak odpovídat na otázky lidí po víře,

A svým Duchem nám pomoz nacházet správná slova, která dosvědčí Tvou dobrotu a lásku.

AMEN!